

Τὶ ὥραί το παιδάκι του ! Ζαρώνει τὰ φρον-
δάκια του μὲ τὸ φῶς, μὰ δὲν ξυπνᾷ.

— Σήμερα ἐδῆξε πάλιν πολὺ.

— Ἐδῆξε πάλιν ! ! !

— Ναί.

— Μήπως τὸ ἐμπιστεύθηκες ὅτ'α χέρια τῆς
νταντᾶς ;

— Ἐγώ ;

— Ναί, βέβαια· σὲ εἶδα τὸ πρωὶ ὅτ'α ἐμπορικά.

Ὁ κύριος Φιλάρετος Δημόπουλος μὲ τὸ ὕψος
τῶν 45 διαλέξεών του, ἐξάπτεται, βηματίζει πυ-
ρετωδῶς μὲ κίνδυνον νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ παιδάκι
του καὶ λέγει :

— Κυρία, μιὰ μάνα ποῦ ἔχει παιδιά, δὲν ἀπο-
μακρύνεται ἀπὸ τὴν κοῦνια τοῦ παιδιοῦ της. Τὰ
ξένα χέρια, δὲν μποροῦν βέβαια νὰ τὸ περιποι-
θοῦν καὶ ἡ ξένη καρδιά δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πο-
νέσῃ. Τὴν ξεῖρω ἐγὼ τὴν Μαργαρίτα. Καλὸ κο-
ρίτσι, ἀλλὰ καρδιά πολὺ τρυφερή...

— Μά, Φιλάρετε, ἡ μητέρα ἦτον ἀρρωστή· καὶ
πετάχθηκε μιὰ στιγμοῦλα Δὲν ἤμουν ὅτ'α ἐμ-
πορικά. "Α... οὔτε μισὴ ὥρα... σὲ τὸ ὀρκίζομαι.

— Μὰ αὐτὴ ἡ μισὴ ὥρα ἔφερε αὐτὴ τὴν κατὰ-
στασιν

Τὸ ἀγγελουδι παθαίνει νέαν κρίσιν βηχός, ὁ
κ. Δημόπουλος νέαν κρίσιν λύσεως, ἡ κ. Δημο-
πούλου νέαν κρίσιν ἀπελπισίας.

— Θὰ μαζέψω ὅλους τοὺς ἰατροὺς τῆς πρω-
τευούσης.

— Μά, Φιλάρετε, μὴ γίνεσαι παιδί. Ὁ ἰατρός
ἦλθε καὶ μὲ καθιστοῦσε. Τοῦ δίδω τὰ ἱατρικά
τακτικά. Θὰ τοῦ τὰ δώσω ὡς τὸ πρωὶ καὶ θὰ τοῦ
περάσῃ ὁ βήχας. Πήγαινε σὲ παρακαλῶ νὰ ἡσυ-
χάσῃς. Δὲν φθάνει ποῦ κοπιᾷς; Ὅτ'ο γραφεῖον
τόσφ πολὺ. Συχώρεσέ με ἂν νομίζεις πῶς ἐσφα-
λα, μὰ ἡσύχασε. Σὲ τὸ θερμοπαρακαλῶ.

Τοῦ ἐφίλουσε τὸ χέρι. Ὁ κ. Δημόπουλος καθι-
συχάζει καὶ ἡρεμώτερος τώρα, λέγει :

— Ἄννα μου, σὲ συγχωρῶ. Μὰ σὲ παρακαλῶ νὰ
τὸ ἐννοήσῃς καλά, ὅτι τὸ παιδί ἀρρωστᾷ σὲ ξένα
χέρια.

..

Ἡ μικρὰ ἰατρός ἐσύναξε τὸ ποσὸν τὸ ἀπαιτού-
μενον διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ κ. Δημοπούλου.

Ὁ κ. Δημόπουλος εἶναι εὐτυχὴς καὶ ὑπερή-
φανος διὰ τὸ μάρμαρον, ἀλλὰ .. θὰ ἐπρωτιοῦσε
νὰ τοῦ τὸν ἀνήγειρον δι' ἄλλας ἐκδόουλεύσεις.
Ἐκεῖνη ἡ ἐπιγραφή - Τῷ "Ατλαντι τῆς χειροφε-
σίας, αἱ χειράφητοι - τὸν ταράττει. Φοβεῖται μὴ-
πως ἡ "Αννα, ἡ ὁποία μὲ χιλίας προφυλάξεις
ἕως τώρα δὲν ἀνέγνωσε τὰ ἄρθρα του, ἀντιμε-
τωπισθῇ μὲ τὸν ἀνδριάντα.

Τὸν τρομάζει, ὅπως βλέπετε, ἐκεῖνο ποῦ ἐτά-
ραττε τὸν πρόγονόν του, τὸ διατί κεῖται !

ΔΑΞΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ *)

Ὁ Δοξαρᾶς διέπρεψε διὰ τῆς ἀνδρείας του καὶ
τοῦ ζήλου ὑπὲρ τοῦ ἐνετικοῦ μεγαλείου, ἀλλὰ
περισσότερον ἐδοξάσθη ὡς καλλιτέχνης καὶ διὰ
τὴν ἐργασίαν του ὑπὲρ τῆς ἀναγεννήσεως ἐν Ἑλ-
λάδι τῆς ζωγραφικῆς.

Σημαντικαὶ ἦσαν αἱ παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑνε-
τικὴν Πολιτείαν προσενεχθεῖσαι ὑπηρεσίαι. Μι-
μηθεῖς τὸ παράδειγμα τοῦ πατρός, ἔδειξεν ἡρωϊ-
σμόν καὶ φιλοπατρίαν, ἐκστρατεύσας εἰς Χίον
ἔχων ἰδίους μισθωτούς· κατώρθωσε δὲ ν' ἀπο-
σπάσῃ τῆς τουρκικῆς ὑπηρεσίας τὸν συμπατριώ-
την του Λιθέριον Γερακάρην τῷ 1696, ἄνδρα
ἰσχυρόν καὶ διάστημα. Ἐπίσης προσεπάθησε μετὰ
πολλοῦ ζήλου νὰ διατηρήσῃ πιστοὺς εἰς τὴν
Ἑνετικὴν Πολιτείαν τοὺς Μανιάτας, διηκού-
λυνε τὴν ἐξαγωγήν τῶν ζωστρεφῶν πρὸς βοή-
θειαν τοῦ στόλου καὶ τῶν νήσων καὶ τελευταῖον
μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πελοποννήσου ἀπέλιπε καὶ
πατρίδα καὶ περιουσίαν καὶ οὐδὲ τὰ δελεάσματα
καὶ αἱ προσκλήσεις τῶν Τούρκων ἰσχυρὰν νὰ
τὸν μεταπέλσωσιν. Διὰ τὰς πολλὰς καὶ πολυει-
δεῖς ὑπηρεσίας προύνησεν ἡ Ἑνετικὴ Πολιτεία
περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Τῷ ἐδόθησαν κτή-
ματα διαθέσιμα ἐν τῇ ἀρτίως τότε κατακτηθείσῃ
Λευκάδι. Ἐπίσης ἡ Ἑνετικὴ Πολιτεία τῷ ἀπέ-
νειμε τὸν τίτλον τοῦ ἱππότου καὶ ἐπισήμως δου-
κικὰ ἔγγραφα πιστοποιοῦσι μετ' εὐγνωμοσύνης
ἐπὶ τῇ πίστει τῆς οἰκογενείας Δοξαρᾶδων εἰς τὰ
πάτρια, καὶ ὅτι ἐθυσιάσθησαν διὰ τὴν δόξαν τῆς
Πολιτείας (1).

×

Περὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ βίου
τοῦ Παναγιώτου Δοξαρᾶ πρώτος κατέγινεν ὁ
σοφὸς τῆς Κερκύρας ἱστορικὸς Μουστοξύδης.
Ἀφειτηρία δὲ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Μουστοξύδου
ὑπῆρξε ζωγραφία τις τοῦ Δοξαρᾶ, παρ' ἑαυτοῦ
σώζουμένη καὶ ἐν μικρογραφίᾳ παριστώσα τὸν
κόμητα Σουλεμβούργον, τεχνηέντως ἐπὶ χαλκοῦ
εἰργασμένη δι' ἐλασμαίων χρωμάτων. Εἰκο-
νίζεται δὲ ὁ πολεμιστὴς μέχρι στέρνων, περι-
βεβλημένος πορφυρᾶν χλαμύδα καὶ τεθωρακι-
σμένος. Ὅπισθεν δὲ τοῦ χαλκοῦ ἀναγινώσκεται :
« Ἐκτύπωμα Ἰωάννου Μαθίου Κόμητος Σκε-
λεμπουργίου τῆς Γαληνοτάτης τῶν Ἑνετῶν
Ἀριστοκρατίας κατ' Ἡπειρον Στρατάρχου καὶ

*) Συνέχεια

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐν σελ. 32, στήλ. 2, στίχ.
38—44 ἡ φράσις « Παρὰ σεβαστοῦ φίλου—εὐρίσκειτο εἰς τὴν
Ζάκυνθον » παρεξέφρησε κακῶς, διότι ἀναφέρεται κατωτέρω,
ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ Νικολάου Δοξαρᾶ, υἱοῦ τοῦ Πανα-
γιώτου.

(1) Μουστοξύδου. Ἑλληνομνήμων σελ. 18— Σάββα Νεοελ-
ληνικὴ φιλολογία σελ. 424—426.

ΕΜ. ΔΑΜΠΑΚΗ

'Αθιγγανίς

υπερασπιστοῦ Κερκύρας, παρὰ Παναγιώτου Δοξαρά 'Ιππέως Λακεδαιμονίου ῥῥκε Μαΐου ιε'. »
'Ορθῶς παρατηρεῖ ὁ Μουστοξύδης ὅτι ὁ Δοξαράς κακῶς ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐκτύπωμα ἐπὶ ζωγραφίας.

'Ο φίλος κ. Σ. Π. Λάμπρος ἀναφέρει, ὅτι εἰς τὴν ἐν Λευκάδι ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὑπάρχουσιν ἔργα τοῦ Δοξαρά τοιαῦτα δὲ εἶνε αἱ τέσσαρες εἰκόνες τοῦ δεσποτικοῦ (1). 'Εν τῇ οἰκίᾳ Μελισσινοῦ ὑπῆρχον τέσσαρες μεγάλαι ἱστοριογραφίαι, αἵτινες κατὰ τὸ Μουστοξύδην, εἰσὶν ἔργα τοῦ Δοξαρά (2). 'Ο σεισμός τοῦ 1893 ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ὥστε τρεῖς κατεστράφησαν καὶ τὴν σήμερον σώζεται μόνον μία μέτρων 2,25×1,70, τὴν ὅποιαν κατέχει ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μελισσινός. Εἶνε μυθολογικὴ παράστασις. Κάτωθεν δὲ τῆς εἰκόνος πρὸς τὰ δεξιὰ εἶνε κύων. 'Η σεβαστὴ δέσποινα ὑπερογδοχοντοῦτις Λαύρα Βουλτέρου, τὸ γένος Μελισσινεῦ, εἶπεν ἡμῖν, ὅτι παρὰ τῶν προγόνων εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ Δοξαράς κατόκει παρὰ τῇ οἰκίᾳ Μελισσινοῦ καὶ ὅτι ὁ κύων των ὁσάκις τὸν ἐβλεπεν ὑλάκει καὶ τῷ ἐπετίθετο. 'Ο καλλιτέχνης δὲ χάριν ἀστεϊσμοῦ πρὸς ἐνθύμησιν τῆς ἐχθρας τοῦ κυνὸς τὸν ἐζωγράφησεν εἰς τὸν πίνακά του.

Τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ Δοξαρά ἦσαν ἔργα νεανικά καὶ τὸ σωζόμενον ἔχει τὴν σχετικὴν ἀξίαν. 'Ο Κατραμῆς λέγει, ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε ἔργα τοῦ υἱοῦ τοῦ Παναγιώτου καλουμένου Νικο-

λάου, (1) ἀλλ' εἰς μίαν εἰκόνα εἶδμεν τὴν χρονολογίαν 1679. ἄρα εἶνε τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς. 'Ο Χιῶτης (2) ἱστορεῖ, ὅτι εἰς τὸν ἐν Ζακύνθῳ ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κόλλα, ὑπάρχει εἰκὼν παραστάνουσα τὸν ἅγιον 'Ιωάννην τὸν Δομασκηὸν καὶ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε ἔργον τοῦ Παναγιώτου Δοξαρά. 'Αλλ' ὁ ἀείμνηστος ἱστοριογράφος ἐπλανήτο, διότι εἰς τὸ βιβλίον Α' τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κόλλα σελ. 166, σωζόμενον εἰς τὸ ἐνταῦθα ἀρχαιοφυλακεῖον, εὑρεμεν τὴν ἐξῆς σημείωσιν : 1757 Δεκεμβρίου πρώτη ἔκδομα ἑνα κόνισμα μεγάλο τὸν ἅγιον 'Ιωάννην τὸν Δομασκηὸν καὶ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν καὶ τὸ ἱστόρησε ὁ Νικόλαος Κουτούζης μετὴν ἀσηστέντζα (3) τοῦ Δασκάλου τοῦ Δοξαρά καὶ τοῦ ἔδωκα τρία τζεζίνια τοῦ Κουτούζη». 'Η εἰκὼν αὕτη, μεγέθους μέτρου 1,10×80, φαίνεται ὁμῶς πρὸς τὰ δεξιὰ, ἅμα εἰσέρχεται τις εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐκκλησίαν.

Τὰ σπουδαιότερα ἅμα δὲ καὶ τὰ σημαντικώτερα καὶ γνωστότερα ἔργα τοῦ Παναγιώτου Δοξαρά ἦσαν αἱ εἰκόνες ἐν τῇ οὐρανίᾳ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ναοῦ τοῦ πολιούχου τῶν Κερκυραίων.

'Απὸ τοῦ 1521 τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος λόγῳ προικὸς ἀνήκει εἰς τὴν εὐπάτριδα οἰκογένειαν τῶν Βουλγάρων. Τὸ λείψανον τοῦ 'Αγίου μετεφέρετο ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν ἕνεκα τῶν ἐκάστοτε περιστάσεων, καὶ τέλος ἀνηγέρθη ὁ νῦν ὑπάρχων τοῦ 'Αγίου ναός, ὅστις ἐγκαινιάσθεις τῷ 1589, συνεπληρώθη ἐξ ὁλοκλήρου τῷ 1594 καὶ τῷ 1590 προσετέθη τὸ καδωνοστάσιον. 'Εν τῷ ναῷ τούτῳ ἐγένοντο ἐπανειλημμένως καὶ γίνονται πλεῖσται βελτιώσεις καὶ καλλωπισμοί, κατὰ μέγα μέρος δι' ἐκτάκτων συνδρεμῶν τῶν χριστιανῶν. Καὶ αὕτη ἡ οἰκογένεια Βουλγαρῇ ἐδείξε καὶ δεικνύει ζῆλον εἰς καλλωπισμὸν τοῦ ναοῦ τούτου. 'Ο ἐπισμύστερος τῶν στολισμῶν ἐγένετο τῷ 1727 ὑπὸ εὐλαβῶν χριστιανῶν διὰ τῶν περικαλλεστάτων εἰκόνων, αἵτινες ἐκόσμουσαν τὴν ὁρσφὴν. Αἱ εἰκόνες ἦσαν δεκαεπτὰ, ἐξ ὧν αἱ μὲν κατὰ τὰς γωνίας τέσσαρες, παρίστανον τοὺς Εὐαγγελιστάς, αἱ δὲ λοιπαὶ 13 ἀντικείμενον εἶχον τὰ κατὰ τὸν βίον καὶ μετὰ θάνατον θαύματα τοῦ πολιούχου τῶν Κερκυραίων. 'Επειδὴ ὅμως αὗται ἐπαλαιώθησαν καὶ ἐφθάρησαν ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ καὶ τῶν πολλῶν θυμιαμάτων, ἠναγκάσθη ὁ ἱδικοτῆς τοῦ ναοῦ μακαρίτης ἱερομόναχος Γεώργιος Βουλγαρῆς νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτάς διὰ νέων, ὅς ὁ μακαρίτης ζωγράφος Νικόλαος 'Ασπιώτης ἀντέγραψε καθ' ὅσον ἠδύνατο ἀπὸ τῶν παλαιῶν, αἵτινες ἄλλως τε τοσοῦτον ἦσαν σεσθασμένοι, ὥστε ἀφῆρέθησαν κατακερματισμένοι, μὲν τριῶν

(1) Παναγιώτου Δοξαρά Περὶ Ζωγραφίας κλ. 'Αθήναις. 1871, σελ. ιδ'.

(2) 'Ενθα ἀν. σελ. 20.

(1) Φιλολογικά 'Ανάλεκτα. Ζακύνθος 1879, σελ. 360.

(2) 'Ιστορικά 'Απομνημονεύματα τόμ. ΣΤ'. Ζακύνθος 1887 σελ. 402.

(3) 'Ασηστέντζα = βοήθεια.

ΙΩ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

'Ο ἄρραβὼν

ΙΩ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

Εἴσοδος μονῆς Μεγ. Σπηλαίου

τεσσάρων περιωθεισῶν (4). Ἐκ τῶν περιωθεισῶν εἰκόνων τῷ 1888 εἶδμεν δύο ἐν τῇ ἐν Κερκύρᾳ μονῇ τῆς ἁγίας Εὐφροσύνης καὶ εἰς τὸ ἐκκλησιδίδιον Βλαχέραινα ἐπὶ τῆς λίμνης Χαλικιοπούλου πρὸ τοῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Ποντικονῆσι, εἶδμεν καὶ ἑτέρας δύο εἰκόνας, τὴν μὲν παριστάνουσαν τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καλοῦντος ἀπὸ τοῦ τάφου τὴν θυγατέρα του Εἰρήνην, τὴν δὲ τὴν ἄπιστον γυναῖκα. Ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τούτῳ ὑπῆρχεν ἑτέρα εἰκὼν τοῦ θαύματος τοῦ ὄψεως, ἀλλ' ὁ καιρὸς τὴν εἶχε καταστρέψῃ εἰς τρόπον ὥστε μόνις ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου, ἡ χεὶρ καὶ ὀλίγον τοῦ σώματος διατηροῦντο. Ἡ μοναχὴ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν μακαρίτην ἁγιογράφον Μαρίνον Τζιριγώτην, ὅστις ἐκόλλησεν ἐπὶ σανίδος τὸ περιωθέν, ἐπιδιώρθωσε τὰ ὑπόλοιπα καὶ κατεῖχεν αὐτὴν εἰς τὸ κελλί της. Ἡ ἀπώλεια τῶν εἰκόνων τούτων εἶνε βεβαίως μεγίστη ἀπώλεια διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Ἄν οἱ κατὰ καιροὺς ἰδιοκτῆται τῆς ἐκκλησίας ἐγνώριζον τὴν σημασίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης τῶν εἰκόνων, θὰ ἐφρόντιζον περὶ συντηρήσεως αὐτῶν καὶ θὰ ἐκάλουν ξένον καλλιτέχνην διὰ τὴν διάσωσιν. Ἄλλως τε, ἀφοῦ αἱ εἰκόνες ἐξωβελίσθησαν τῆς θέσεώς των, ἔπρεπε νὰ ἀφῇ-ρουν αὐτάς μετὰ προσοχῆς διαφυλάττοντες τὰς περιωθείσας, χωρὶς νὰ τὰς ἀφήσουν νὰ περιπλα-νηθῶσιν ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν.

[Ἀκολουθεῖ]

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

F. LISZT *)

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Παγανίνι οὐδεὶς ἐκτε-λεστῆς εἶχε προξενήσῃ εἰς τοὺς Ἰταλοὺς τοιαύ-την βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἐν Βερολίνῳ οἱ φοιτηταὶ ἀποξευγνύουσι τοὺς ἵππους καὶ ἀξιοῦσι νὰ σύρω-σιν αὐτοὶ τὴν ἄμαξαν. Ἐν Πέστη οἱ Οὐγγροι τῷ προσφέρωσι τιμητικὴν σπάθην. Ἐν Βερολίνῳ πάλιν ἐνθουσιῶδεις νεάνιδες ἀμφισβητοῦσι τὰς τρίχας τοῦ προσκεφαλαίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε καθίσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Κυριολεκτικῶς ὁ Λίστ ἐθάδισεν ἐπὶ ἀνθέων καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον. Πολλάκις κατὰ τὰς περιοδείας του συνέβαινε νὰ εὕρῃ εἰς σταθμὸν οἰονδήποτε νεάνιδας λευχειμονούσας, κρατούσας εἰς τὰς χεῖρας μεγίστας ἀνθοδέσμας καὶ ἀναμε-νούσας τὸν καλλιτέχνην ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ πρὸ κλειδοκυμβάλου προπαρεσκευασμένου ἤδη καὶ καταστολίστου ὑπ' ἀνθέων. Καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἠνθοβόλουν αὐτόν. Κόμησά τις Πολω-νὶς τὸν ἐδέχετο τακτικῶς ἐντὸς αἰθούσης ἀντὶ τάπητος ἐχούσης παχὺ στρώμα πετάλων ῥόδων, θέλουσα νὰ συμβολίσῃ οὕτω τὸν ἄνευ ἀκανθῶν ἔρωτά της καὶ τὴν ἄπειρον πρὸς τὴν τέχνην του λατρείαν της. Ἄλλη κόμησσα, Γαλλίς, τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζε πολὺ ὁ καλλιτέχνης καὶ ἥτις ἐπὶ μα-κρὸν χρόνον τὸν ἠγάπησεν ἐνθέρμως, ἔλεγεν ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ της ὅτι «τινὲς ἡμέραι μόνον ἀγά-πης ἐκ μέρους τοῦ Λίστ ἦτο ἀρκετὴ εὐδαιμονία διὰ μίαν ὀλόκληρον ζωὴν».

*) Τέλος.

(1) Ὅρα τὸ περὶ Παναγιώτου Δοξαρά ἄρθρον ἐν τῇ Οἰκιακῇ Ἀνθοδέσμῃ, περιοδικὸν Κερκύρας τοῦ 1875 Ἀριθ. 1.